

den Gang satte deres Mærke paa de Love, der bleve vedtagne, det vil sige, fik den Indflydelse paa Lovgivningen, som de maatte forlange, for at Lovgivningen kunde blive fremmet, og det er min personlige Mening, at i dette Tilfælde ere Forholdene heller ikke anderledes, end at Lovgivningen maatte kunne fremmes paa en saadan Maade, at der toges behørigt Hensyn til de Herrer's Mening, saa at de kunde sætte deres Mærke paa Lovforslagene, men naar de overhovedet ikke ville fortsætte Arbejdet paa Lovgivningens Fremme, er det jo umuligt at komme fremad, og saa maa man ganske vist have i det Standpunkt, som de Herrer saa bestemt have markeret, at alle Lovforslag standses og gjemmes i et Pulterkammer, indtil de Herrer en Gang faae Lyst til at tage dem frem og arbejde videre paa dem.

Ornup: De Forudsætninger, som det ærede Medlem yttrede angaaende Universitetsloven, ere, skal jeg kun sige, ikke rigtige, de stemme ikke med, hvad der virkelig er foregaaet, de stemme ikke med det Syn, som vi fra vor Side have paa denne Sag. — Det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) henviste til den lykkelige Tid, den for ham og hans Meningsfæller lykkelige Tid, da Oppositionen her i Thinget var delt i to Leire. Naar det ærede Medlem henviste til denne Tid, skulde han og hans Venner tillige tænke paa, hvorfor denne Lykke er gaaet fra dem; thi jeg tror, at dersom der er Noget, hvøm det skyldes, at Oppositionen nu staaar og maa staa enig og samlet, saa er det ikke Andre end de Herrer og deres Ministerium. Det ærede Medlem veed jo nok, at de Lovforslag, der den Gang bleve vedtagne, dels vare Forslag, som der ikke knyttede sig nogen politisk Interesse til, og dels Forslag, som ikke skyldtesjorde vor politiske Interesse. Naar det ærede Medlem endelig spørger mig, om der er nogen nær Udsigt til, at der kommer andre Regjeringsforhold tilstede her i Landet, vil jeg sige det ærede Medlem, at det er mig ganske ligegyldigt, det er Noget, jeg aldrig tænker over. Jeg tror, at dersom der er Noget, der er unyttigt, Noget, der er Spild af Tid og af Kræfter, er det at spekulere over, om dette skal vare 1, 2, 10 eller 20 Aar, eller midt ind i det næste Aarhundrede, det er mig lige-

gyldigt, hvor længe det varer. Sikkert er det, at en saadan Ende paa den nuværende Tilstand, som er til Nytte og Gavn for vort Land, faae vi ikke, medmindre vi holde ud, til vi faae en virkelig Overgang. Da vi havde den provisoriske Finanslov i 1877, mindes jeg meget vel, at jeg ved en vis Leilighed sagde, at nu var det muligt, at den Forsatning, vi havde her i Landet, maatte i 10 Aar ikke vilde vise sig stort anderledes, end at vi vilde komme ind en Gang om Aaret for at forkaste en provisorisk Finanslov. Det vakte en stor Forfrættelse, da jeg havde sagt det, og mange Menneker mente, at det kunde vi ialtfald ikke holde ud. Nu er en stor Del af de 10 Aar gaaet, og jeg tror, at Alle ere enige om, at hvis vi vare blevne liggende i den Stilling, vi havde den Gang, vilde vort Land ikke have været værre faren, end det nu er. Jeg tror, at vi have lært deraf, at der ikke er Haab om nogen anden Udvei end den, at vi blive ved udholdende, uden Afvigelse, uden Krumveie at arbejde for vort Maal, indtil vi naae det Resultat, de Forudsætninger, der ere nødvendige for at naae det, nemlig at vi virkelig ere de Stærkste her i Landet. Heller ikke er det min Opfattelse, at det, at disse enkelte Lovforslag, vi her have med at gjøre, blive udsatte i nogen Tid, i Virkeligheden vil sige, at vort Folks Liv og Udvikling visner eller standses saa længe. De ærede Medlemmer tage fejl; naar vi igjen for eller senere kommer til at arbejde, ville de finde, at disse Aar ikke have været spildte for os; det Folk, de da ville finde, er saa ikke ganske det samme som det Folk, de kunde have forhandlet med, hvis de virkelig vilde have forhandlet med os eller søgt en Overenskomst med os. Det lader sig nemlig ikke saaledes gjøre at glemme et Folk hen i 10 eller 20 Aar og saa tage det op igjen der, hvor man slap det; nei, der er en Udvikling i vort Folk og Land i det Hele taget, som de Herrer nok en Gang skulle komme til at føle (Sagd: Ah, ha!). Det ærede Medlem, der nu afbrød mig, deler, tror jeg, i saa ringe Grad de Følelser, der bejsæle os for vort Folk og vort Land, at jeg ikke tager noget Hensyn til hans Afbrudelse. Men det tror jeg skal staa fast, at de Ansøuelser, de Herrer have arbejdet og kæmpet for, skulle gjennem disse Aar lide et Nederlag, af hvilket de